

Dr. Bárdosi István

Koncertek, sikerek

Bajnokság után — új csúcsok előtt

Dr. Bárdosi István egyetemi adjunktus, az állam- és jogtudományok kandidátusa rövid szenvedés után váratlanul elhunyt.

Bárdosi István egyetemi tanulmányait a debreceni tudományegyetemen kezdte, majd Szegeden folytatta és fejezte be, ahol 1951-ben szerzett állam- és jogtudományi doktori oklevelet. 1950 őszétől a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán, a Büntető és Polgári Eljárásjogi Tanszéken mint gyakorlónok dolgozott. 1953-tól tanársegédként működött, 1961-ben nevezték ki adjunktussá.

Már hallgató korában feltűnt kitűnő értelmi adottsága és oktatói munkára való alkalmassága. Képességeit, adottságait mindenki, aki tanítványa, hallgatója, diákkori jelöltje volt, egyértelműen elismerte és nagyra értékelte.

Tudományos kutató munkássága az utóbbi években ért be és az elmúlt évben hozta meg a várt eredményt; a tudományos foko-

zat megszerzését. A polgári perrendtartás fellebbviteli rendszere című kandidátusi értekezésének opponenssel, továbbá a bíráló bizottság egyhangúlag munkáját kiemelkedő színvonalúnak értékelte és publikálására javasolta. Dr. Bárdosi István résztvett az Igazságügyi Minisztérium polgári perrendtartás módosításával foglalkozó kodifikációs bizottságában, illetve annak albizottságában. Több országos elismerést kiváltó tanulmánya jelent meg az Acta Universitatis Szegediensis, Acta Juridica et Politica sorozatban.

Jó ember volt, és mindenekelőtt ember a maga felfokozott humanitásával, ember- és élet-szeretettel. Mindannyian, akik közel álltunk hozzá, tudtuk, hogy egyes esetekben voltak ellentmondásos megnyilvánulásai. De azt is tudtuk, hogy emberségének, barátságának van egy olyan kisugárzása, amely minden hozzá közelálló számára teljesen feloldotta ezeket az időnkénti ellentmondásokat. És mint rendkívül kollegiális, életkedvvel teli munkatársat valamennyien nagyon megszerettük; mint tanszéki munkaerőt nagyon értékeltük és becsültük.

Bücsüzni mindig nagyon fáj, s különösen akkor, ha valakit ószintén szerettünk. Ezért fájdalomask oly nagyon a végső búcsú percei. Enyhítse a fájdalmat ószinte ígéretünk: emlékét a kar tagjai és ezen belül a tanszék munkatársai mindig ápolni fogják.

DR. KEMENES BÉLA
tanszékvezető

Május utolsó napján rendezte meg hagyományos tavaszi koncertjét a Tisza Szálló hangversenytermében a *Juhász Gyula Tanárképző Főiskola I. számú gyakorló általános iskolája*. A hangversenyen — amit *dr. Riesz Béla* főigazgató-helyettes nyitott meg — fellépett az iskola mindhárom énekara, a *Sinkó György-né* vezette *Kodály gyermekkórus*, a *dr. Baranyai Albertné* vezette *Mozart gyermekkórus* és az *Erdős János* vezette *Bartók gyermekkórus*, valamint az *Ifjú Zenekarok kamarakórusa*, ami a Bartók kórus volt tagjaiból toborzódott.

A sikeres májusi koncert után a *Bartók gyermekkórus*ra további, emlékeztetőnek ígérkező fellépések várnak. Immár második ízben *elnyerték a Magyar Rádió Éneklő Ifjúság című sorozatának nagydíját*, s ennek eredményeként június 8-án hanglemezfelvételt készítettek, majd a zánkai úttörővárosban üdülnek. Zánkán fellépnek az *Éneklő Ifjúság* idei *díszhangversenyén*, amit a rádió június 1-én egyenes adásban közvetít. Június 21 és 30 között a Bartók gyermekkórus a liberici Severácek gyermekkórus meghívására *Csehszlovákiába utazik hangversenykörútra*. Fellépnek többek között Sumpérben és Galántán, s felvételt készítenek a Pozsonyi Rádió.

Július 5 és 10 között a *Bartók gyermekkórus* a *debreceni nemzetközi kórusversenyen* vesz részt. A nagyszabású, meghívásos versenyen — ahol három világrészből 53 énekkar fog szerepelni — a kórus a XX. századi művek gyermekkeri versenykategóriájában indul. S reméljük újabb sikereket arat.

TÓTH VALÉRIA

— Szeretnél-e nagy versenyző lenni? — kérdeztem egy hirtelen jött ölettel ismerőseimtől.

— Igen... szeretnék... nem lenne rossz! — felelték mindannyian felcsillanó szemmel.

— Vállalnád-e a sok-sok edzést és lemondást a győzelem, a siker pillanataiért?

— Nem tudom... talán... — hangzott az elbizonytalanodó válasz.

— Mondd, te miért vállalod? — tettem fel a nagy kérdést *Klisszék Antal* IV. éves joghallgatójának, az 1976. évi Országos Egyetemi és Főiskolai Atlétikai Bajnokság tízpróba bajnokának.

— Bevallom, mindeddig eszembe sem jutott, hogy magyarázatot keressek. Már általános iskolás koromban megízlelhettem a játék, a mozgás örömeit, és mire észbekaptam, sportoló lettem.

— Mikor érezted úgy, hogy átléptél abba a szakaszba, amelyet már élsportnak neveznek?

— Azt hiszem, ezt az időszakot középiskoláim éveim második felé- től számíthatom. Azóta szakképzett edzők irányításával dolgozom, és szabad időm egyre jelentősebb részét szentelem az atlétikának.

— Jelenleg hány-szor edzel hetente?

— Tizenkét-tizenhárom edzést tartok minden héten.

— Mostanában sok pedagógust hallottam haragosan kifakadni, hogy ez a tempó, amelyet néhány

sportágban diktálnak, egyre jobban megfosztja a fiatalokat a kikapcsolódás, az élményszerzés lehetőségétől: csúcsokat hajszoló robotokká válnak, akik eredetileg a mozgás örömeért sportoltak. Te mit tartasz erről?

— Biztos vagyok benne, hogy tévednek. Mert való igaz: a versenysport mind több időt, energiát és önmegtartóztatást kíván. De! Ha a győzelem és sikerek óriási élményét nem számítom, még akkor is megmarad a sport lecsodálatosabb ajándéka, hogy egészséges életmódra, állhatatosságra, a céljai eléréseért hittel harcolni tudó emberré formál. Nagyon bízom abban, hogy a sport révén én is gazdagabb leszek ezekkel a tulajdonságokkal.

— Az országos egyetemi bajnokság eddigi legkiemelkedőbb egyéni sikered, sőt az utóbbi másfél év első igazi nagy eredménye.

— Pontosan így van. Sajnos, nem tartozom a legszerencésebb versenyzők közé. 1975-ben sorozatban értek nagyon kellemetlen sérülések. Így aztán egy időre még az I. osztályú minősítésem is elvesztettem. Ez év első hónapjaiban viszont *Zsedényi Istvánnak*, a SZEOL vezető edzőjének irányításával gondosan megtervezett edzésmódszerek szerint alapoztam. Ez meghozta a várva várt teljes felépülést, sőt már a fedettpályás versenyeken is éreztem kedvező hatását.

— Atlétaberkekben már hosszú idő óta Magyarország egyik legjobb tízpróbaedzőjének tartanak. Mit vársz ebben az idényben magadtól?

— Örömmel mondhatom, hogy első versenyemen új Csongrád megyei csúcstal nyertem, sőt néhány számban az egyéni rekordomat is megjavítottam. Így például magasugrásban 1,94, távolugrásban 7,21, súlylökésben 12,94 métert értem el. Természetesen szeretnék még tovább lépni öszszetettben a 7100 pontért, amely újból első osztályú szintet jelent. A legnagyobb boldogságot persze az okozná, ha a Nemzeti Bajnokságon dobogóra kerülnek.

Drukkolunk, hogy sikerüljön!
FÁBIÁN TIBOR

Nem „csak női problémák”!

Közhelynek tűnik, de még ma is érvényes igazság: nőnek lenni nem könnyű dolog. Sokrétű feladatok várnak a nőkre, a legkülönbözőbb igényeket támasztja velük szemben a társadalom, a munkahely, a család — no és főleg önmaguk. Mindezen követelményeknek magas szinten eleget tenni nagyon komoly feladat. Azok a nők, akik ezt igyekeznek jól megoldani, minden segítséget megérdemelnek.

Az egyetemen oktató nők helyzete amúgy is nehéz. Értelmiségiek lévén magas szintű kutató- és oktatómunkát kell végezniük, állandóan fejlesztve szakmai tudásukat, ismereteiket bővítvé. Természetesen társadalmi-közéleti aktivitást is várnak tőlük, és ez így van rendjén. Mindezek mellett azonban zömüknek családja, több gyermeke is van, tehát otthon is elvárják tőlük a törődést, a figyelmet, a kellemes családi légkört megteremtését és jelentős fizikai munkát is.

A József Attila Tudományegyetem 571 nődolgozójának 80 százaléka asszony, közülük a többségnek 1, 2 vagy több gyermeke van. Jellemző, hogy a gyermekgondozási segítyt eddig mindössze kilencen vették igénybe az oktatók közül. Akad olyan is közöttük, akinek gyermeke számára nincs biztosított óvodai elhelyezés, napközis étkeztetés, illetve aki betegség esetén nem tudja megoldani gyermeke elhelyezését.

Alaposan indokolt tehát megkülönböztetett figyelemmel foglalkozni ezekkel a gondokkal, és könnyíteni a nők munkáját, ahol csak lehet. Ezt szorgalmazza a JATE párt- és szakszervezeti bizottsága is. Az MSZMP nőpolitikai határozatának megjelenése óta rendszeresen napirenden van ez a kérdés. Azt figyelik, hogy tevékenységük hatására változott-e — javult-e — a helyzet, s ha igen, mennyiben? A maguk eszközeivel pedig igyekeznek az

előnyös változást gyorsítani. Az e témáról készített jelentések alapján a jelenlegi állapotot próbáljuk ezáltal értékelgetni.

A JATE nődolgozóinak még korántsem létszámarányuknak megfelelően vesznek részt az egyetem vezetésében. Sokkal kevesebb nő (6 százalékuk) rendelkezik tudományos fokozattal, mint férfi. Kivételként is kevesebbet és alacsonyabb fokozatúakat kaptak, mint másnemű kollégáik. Az elmúlt öt évben egyetlen Állami-díjas került ki közülük és százelekosan alig mérhető a Munka Erdemrenddel kitüntetettek száma. Miniszteri dicséretben, Kiváló tanár, illetve Kiváló dolgozó kitüntetésben viszont többen részesültek.

Az indokoltnál ritkábban vesznek részt külföldi tanulmányutakon (az ösziétszám fele se), aspirantúrán stb. Alkotászábaadson az elmúlt években mindössze ötven voltak a JATE nődolgozóinak között.

Mindezeknek több oka is van. Am nem lehet mindent a családi kötelemre hárítani. A legfontosabb: a szemléletnek kellene megváltoznia. Ne az legyen a döntő egy kinevezésnél, hogy az illető melyik nemhez tartozik! Bátorabban tegyenek nőket a feladatok posztokra is! Viszont a nőknek ugyancsak határozottabban, tudatosabban kell orientálódnia az őket megillető szakmai pozíciók felé és aktívabban kell dolgozniuk saját területükön! Ez bizonyára ahhoz is hozzájárulna, hogy a most még itt-ott kedvezőtlen munkahelyi légkör javuljon.

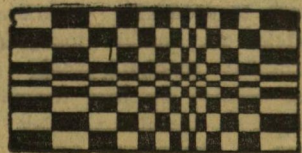
Ugyanez vonatkozik a társadalmi munkára, a közéletben való részvételre is. A JATE pártvezetőségeiben az ösziétszámhoz képest 15 és 30 százalék között mozog a nők aránya. A szakszervezeti szervezetben 30 százalék körülül a jelenlegi arány, de a bizalmiak száma már elérte a 66 százalékot.

Ahhoz persze, hogy a nők valóban a férfiakéhoz hasonló feltételekkel indulhassanak, a társadalomnak — és különösen a férfiaknak! — többet kell átvállalniuk a hagyományosan „női munkák” közül. És ezen a ponton a nők problémái már nem pusztán „női problémák”.

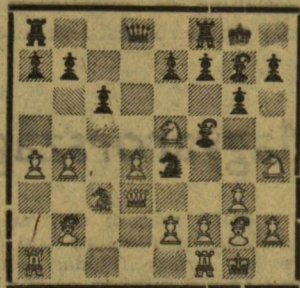
Az egyetemi óvoda túlzásfoltossága, a bölcsődei ellátás helyzete, a szolgáltatások alacsony színvonalára egytől egyig közügy; ma azonban még elsősorban a nők gondja. De hogyan várjuk el a nődolgozókat, hogy teljes értékű munkát végezzen, ha gyermekét napközben nem tudja megfelelően elhelyezni? Ha szakmai önképzés helyett azon kell törni a fejét, mit főzzen vacsorára? Ha az alberletben egy tenyérnyi szobában van összehúzólván férjével, gyerekekkel, könyvekkel — így lehetetlen elmélyült tudományos munkát végezni! (A JATE 90 nődolgozója közül 15 alberletben lakik, 18 a szüleivel; 16-an kicse, ketten komfort nélküli lakásban laknak; összesen 18-nak nincs önálló lakása!)

A példákat még sokáig folytathatnánk. A lényeg és a cél: a korszerű életmódra való áttérés. A család szerepének, feladatainak megváltoztatása, a „második műszak” könnyítése és egyszerűsítése: a szemléletmód átalakítása az egész társadalom közös ügye, sőt kötelessége. De amíg ez hiányzik, addig az említett problémák a nőket sújtják legjobban.

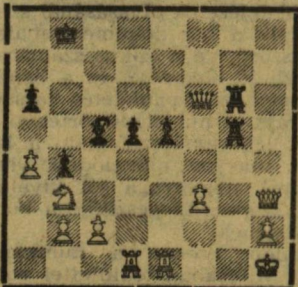
Csodákra nem várhatunk. A jelenlegi lakáshelyzet és más szociális gondok nem oldhatók meg egyik napról a másikra. De a maga területén mindenkinek meg kell tennie az ügy érdekében minden tőle telhetőt. És akkor a nődolgozók is nagyobb lendülettel, energiával és jobb közérzettel — képességeik legjavát nyújtva — végezhetik majd munkájukat.

BASSLER-SCHEICHEL
Hollandia, 1972.

Világos: Kg1, Vd3, Ba1, Bf1, Fb2, Fg2, He5, Hh4, gy: a4, b4, d4, e2, f2, g3, h3 (15).
Sötét: Kg8, Vd8, Ba8, Bf8, Ff5, Fg7, Hc3, He4, gy: a7, b7, c6, e7, f7, g6, h7 (15).
„Teli tábla” áll előttünk, hiszen az ellenfelek még csak egy-egy gyalogost ütöttek le. Sötét következő lépésével döntő anyagi előnyt szerez. Hogyan? CSUDINOVSKIJ—ARZENYEV
Szovjetunió, 1972.

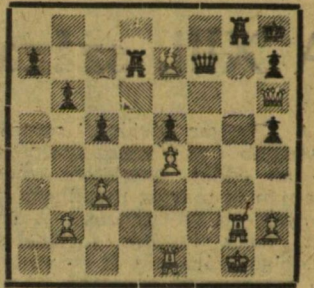
Világos: Kh1, Vh3, Bd1, Be1, Hb3, gy: a4, b2, c2, f3, h2 (10).
Sötét: Kb8, Vf6, Bg5, Bg6, Fc5, gy: a6, b4, d5, e5 (9).

SAKK

Tanulj kombinálni!

Sötét nagy támadásban van, de a futára védetlen. — Szép és bátor folytatással győzött. Hogyan?

LAZAREVIC—JOVANOVIC
Jugoszlávia, 1972.

Világos: Kg1, Vh6, Be1, Bg2, gy: b2, c3, e4, e7, h2 (9).
Sötét: Kh8, Vf7, Bd7, Bg8, gy: a7, b6, c5, e5, h5, h7 (10).

A jugoszláv női bajnokságon világosnak gyaloghátránya van, s az e7 gyalogos is veszélyben levőnek látszik. Lazarevic csillogó kombinációval mutatja meg, hogy a gyalogosért egy egész bástya kell kapnia. Hogyan csinálta?

MEGFEJTÉSEK
AZ ELŐZŐ ROVATBÓL:

Korpás—Bokor 1. Vg8; Kg8: 2. Bg2+ és sötét feladta, mert Kh8 3. Bd8+, Ff8 4. Bf8+, Bf8 5. f7 matt.

Koshnitszky—Wolfers 1. Ve1!! Vd8 (A vezért nem lehet lefutni Bf8 matt miatt, Kg8-ra viszont Be1! nyer) 2. Ve5+, Kg8 3. Ve6+, Kh8 4. Vd7: sötét feladta.

Malinova—Agababjan 1... He4! 2. Be2: Hg3+ 3. Vg3: Vf1+ 4. Vg1 Vf8+ és világos feladta.
DR. MOSONYI KÁLMÁN